

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Spm. nr. S 787**Til *skatteministeren* (19/4 89) af:**Glistrup (FP):**

»Hvilke fordele og ulemper vil der være forbundet med, at skattelovgivningen – i fuldt eller i begrænset omfang – stiller ægtefæller som to interessenter, der hver ejer halvdelen, i tilfælde, hvor den ene ægtefælle som hovedbeskæftigelse deltager i driften af en virksomhed, der ejes af den anden ægtefælle?«

Begrundelse

Som bekendt har Fremskridtspartiet lige siden 1974 gang på gang fremført, at samarbejdende ægtefæller skal lignede skatteindtægten, jf. senest spørgsmål nr. S 739 af 6. april 1989.

Til trods for, at de gældende skatteregler om medarbejdende ægtefæller aldrig har været velgennemarbejdede, har alle de andre partier hidtil forkastet Z-forslagene herom.

På side 33 i betænkning nr. 1149 af september 1988 kan man imidlertid læse, at arbejdet med den pr. 1. januar 1973 indførte adgang til a-kasse-medlemskab for selvstændigt erhvervsdrivende har ført til en ordning svarende til den i spørgsmålet skitserede.

Når den kan administreres på Arbejdsministeriets område, må det vel også kunne lade sig gøre inden for skatteministerens ressort, hvorhos det må være tilstræbelseværdigt, at de pågældende personer bliver behandlet ens, hvad enten de sidder med en a-kasse-sag eller (måske fem minutter før eller senere) med en skatteansættelse.

Svar (16/6 89):**Skatteministeren (Fogh Rasmussen):**

Efter gældende regler kan ægtefæller med samme uddannelse få anerkendt, at de hver især driver selvstændig erhvervsvirksomhed. Det forudsætter dog, at det dokumenteres, at de driver *hver sin virksomhed*, dvs. adskilt kundekreds, adskilte regnskaber m.v. Ofte foreligger der ikke en tilstrækkelig adskillelse, hvilket bevirker, at der skattemæssigt siges at være tale om fælles virksomhed.

Hvis ægtefæller skal kunne indgå en interessentskabsaftale, må de opfylde samme krav som alle andre. Det vil bl.a. sige adskilte skatte-

regnskaber, angivelse af ideel anpart, solidarisk hæftelse m.v.

Der stilles efter de almindelige regler ikke krav om, at overskudsandelen i et interessentskab skal fordeles i forhold til arbejdsindsats. Den ene interessent kan således indskyde kapital, medens den anden indskyder arbejdskraft. Dette bevirker, at en interessentskabsaftale oprettet mellem to ægtefæller i en vis udstrækning åbner mulighed for en vilkårlig fordeling af overskuddet. Dette kunne imødegås ved, at der stilles den betingelse, at et interessentskab mellem ægtefæller kun anerkendes skattemæssigt, hvis begge ægtefæller deltager i arbejdet i virksomheden.

Afskrivninger m.v. kan foretages af begge ægtefæller i forhold til deres ideelle anpart. Eventuel avancebeskatning i forbindelse med opløsning af interessentskabet skal også ske i forhold til den ideelle anpart.

Uanset ægtefællerne ved den foreslåede ordning vil blive betragtet som to selvstændige erhvervsdrivende, vil de ikke efter de gældende regler kunne indgå i virksomhedsskatteordningen uafhængigt af hinanden. Det skyldes bestemmelsen i virksomhedsskatteovens § 2, stk. 3 og 4, hvorefter virksomhedsordningen anvendes på *samtlig*e virksomheder tilhørende ægtefællerne.

Hvis der er tale om en virksomhed med et større overskud, vil ægtefællerne kunne opnå en skattebesparelse ved at etablere et interessentskab. Ægtefællerne vil dog stort set kunne opnå samme besparelse ved at indgå en lønftale (muligt pr. 1. juli 1989).

Et interessentskab mellem ægtefæller vil i et begrænset omfang få betydning uden for skattelovgivningen.

Forudsat at virksomhedens overskud har en vis størrelse, vil der kunne opnås en højere dagpengeydelse, end hvis ægtefællerne f.eks. har anvendt reglen om overførsel af overskud til medarbejdende ægtefælle.

Delpension vil blive beregnet efter reglerne for selvstændige. Tilsvarende gælder ved tilkendelse af social pension.

De her omtalte forbedringer vil også kunne opnås, hvis ægtefællerne indgår en lønftale med hinanden.

Spm. nr. S 812Til *skatteministeren* (28/4 89) af:**Stillinger (SF):**